

INTERVIU CU PREACUVIOSUL PĂRINTE ARHIMANDRIT MELCHISEDEC VELNIC - STAREȚUL MĂNĂSTIRII PUTNA (II)

– Părinte Stareț, care este diferența dintre a vorbi cu mândrie și a vorbi cu demnitate despre Sfântul Ștefan cel Mare?

– Omul care are demnitate înlăuntru este omul care este cinstit cu sine, este cinstit față de aproapele și față de Dumnezeu. Este cel care nu acceptă compromisul: astăzi binele și mâine răul, astăzi gîndesc într-un fel, mâine gîndesc în alt fel. Omul cinstit este omul smerit, omul modest, omul care nu va accepta niciodată să fie ipocrit, duplicitar, fariseu. Acesta este omul cu demnitate, care nu poate să spună binelui rău și răului bine, să spună

că lucrul acesta este alb cînd el este negru. În ziua de astăzi, cei care au un anumit echilibru lăuntric și nu acceptă compromisul în viața lor știu să îl prezinte pe Măria Sa Ștefan.

Să dea Domnul să avem cît mai mulți demnitari demni, căci avem nevoie de astfel de demnitari necorupți, cinstiți, onești, care să aibă o anumită verticalitate, să aibă o anumită ținută, o anumită conduită. Să cugete: chiar dacă toți din tagma mea nu merg bine, eu să nu merg după ei! Trebuie să știm să punem punct la ceea ce este rău, să ne înnoim în primul rînd pe noi înșine, noi să fim demni și astfel să îi atragem și pe alții alături de noi și să fim lumină celor din jur, precum Măria Sa Ștefan a fost lumină. Nu a acceptat compromisul, nu a acceptat să fie duplicitar: cînd ne iubim țara, cînd nu ne iubim țara, cînd iubim Biserica, cînd nu o iubim, cînd ne închinăm, cînd nu o facem, cînd ascultăm de Dumnezeu, cînd nu ascultăm.

Această demnitate vine și din educația primită de fiecare, din cei șapte ani de acasă, din familie, dacă avem o familie sănătoasă. Și o vor avea copiii cînd vor fi mari, dacă știm să îi educăm sănătos și nu îi învățăm să fie duplicitari. Dar atunci cînd mama îi spune că se duce pentru o săptămînă la lucru în Italia și stă trei luni, sau se desparte de soț și nu se mai întoarce, atunci copilul nu mai are un model bun, sănătos; vede că pînă și părinții lui au un comportament duplicitar: una spun și alta fac. După cum spunea Părintele Arhimandrit Sofian Boghiu, în primul rînd trebuie să fie unitate între minte și inimă, între gînd, cuvînt și faptă, și atunci vom fi demni cu adevărat.

– Altfel spus, de pildă, cu ce gînduri ați rămas după hramul anului 2012?

– Am rămas cu o dorință sinceră și curată de a fi mai recunoscător celor care m-au ales, m-au primit aici și m-au rînduit ca stareț aici, la Mănăstirea Putna: Maicii Domnului și Sfîntului Voievod

Ștefan cel Mare. Și să mă străduiesc ca floarea recunoștinței să o reînnoiesc mereu, în fiecare clipă, față de Măria Sa și față de toți înaintașii mei din mănăstirea aceasta, stareți și călugări, cât și față de acești sfinți ctitori care au zidit și ne-au dat această moștenire spirituală și culturală care este Mănăstirea Putna. Rămîn, așadar, cu un gând și o dorință fierbinte de recunoștință și de a nu precupeți nimic, de a nu mă cruța întru nimic cînd este vorba de tot ceea ce înseamnă Mănăstirea Putna, de a mă jertfi pe acest altar curat al conștiinței naționale. Și prin aceasta înțeleg să caut să simt bucuria și lacrima tuturor celor din jur, să simt bucuria și lacrima acestor înaintași, a locului acestuia, cu toată încărcătura lui spirituală, care simte pulsul neamului și al țării. Să simt bucuria și lacrima tuturor și în felul acesta să mă dăruiesc și să pot duce mai departe crucea încredințată, căci o cruce ni se dă fiecăruia, dar de pe cruce nu ne dăm jos noi, ci alții ne coboară.

– *Și aveți sau ați păstrat un gând (și) pentru oamenii acestui popor?*

– Îi văd suferind, îi văd că au nevoie de un Ștefan cel Mare, au nevoie de gândirea, de cugetarea, de așezarea Voievodului și Domnitorului Ștefan cel Mare, îi văd că doresc ceva înlăuntrul lor. Poate că unii sunt conștienți de boala lor sufletească, alții sunt mai puțin conștienți de ea, căci parcă întreaga nație suferă de lipsa de dragoste pentru valorile adevărate, de cele care sunt cu adevărat valori și nu non-valori: de adevăr, de frumos, de dreptate, de credință, de statornicie în albia curată și sfîntă a neamului nostru. Îi văd că suferă, pentru că nu se regăsesc pe deplin în această matcă, în această albie limpede, nu se regăsesc pe urmele sfinților înaintași și ei simt acest lucru, simt acest gol înlăuntrul lor, și golul acesta se transformă în ei în suferință. Aceasta este boala sufletului nostru, iar primul pas spre îndreptare este ca fiecare să înceapă înnoirea, dar nu cu cel de lîngă el, ci cu sine însuși.

– *Revenind, sau întorcîndu-ne într-un alt registru al discuției noastre, Preacuvioase Părinte Arhimandrit, s-au împlinit de curînd douăzeci de ani de cînd ați fost ales pe scaunul stăreției de la Mănăstirea Putna. Cum ați ajuns aici? Aici însemnînd Putna, dar și hotarul cu numărul 20?*

– După ce am terminat Facultatea de Teologie din București, în anul 1989, am plecat spre Mănăstire și am ales Putna. Aici, sub blîndul păstor

Iachint, s-au mai adunat vreo patru-cinci părinți cu studii teologice. Erau Părintele Tudor Pavlo, Părintele Teofilact Ciobîcă – trecuți la Domnul amîndoi, Părintele Timotei Aioanei de la București, Părintele Calinic Dumitriu, actualul Episcop-vicar de la Iași, Părintele Antonie Știrban, Părintele Vartolomeu Chira – starețul de la Mănăstirea „Sfîntul Ioan cel Nou din Suceava”. Blîndețea Părintelui Stareț Iachint și bunătatea lui m-au atras, așa încît am rămas aici, la Mănăstirea Putna, din 12 august 1989. Iar la 7 decembrie 1992 am fost instalat ca Stareț al Mănăstirii, după ce, desigur, cu cîteva zile înainte a avut loc alegerea de stareț. Dintre primii trei candidați care au avut cele mai multe voturi, IPS Părinte Arhiepiscop Pimen m-a numit pe mine. S-au împlinit anul trecut, la 7 decembrie, douăzeci de ani de stăreție, un număr frumos, unii spun cu multe realizări. Dar este un cuvînt la Părinți care spune așa: „Știu eu, din cît am făcut, cît este plăcut înaintea lui Dumnezeu?”. De multe ori, noi, ca oameni, punem accentul pe cele materiale, pe cele care se văd, pe cele palpabile, dar nu le știm pe cele duhovnicești, nu știm cît sunt de plăcute toate acestea înaintea lui Dumnezeu. De aceea, am socotit că, dacă s-a făcut ceva bun, a fost din mila și din bunătatea lui Dumnezeu și din lucrarea Lui întru noi, iar cealaltă, greșelile, căci s-au făcut și greșeli, sunt convins, am mai supărat poate pe unul, poate pe altul, acelea sunt din neatenția și din nelucrarea mea interioară, lăuntrică.

– *Care au fost Părinții care v-au marcat cel mai mult viața și v-au fost mai dragi?*

– Aici este mult de vorbit. Chiar astăzi, la pomenirea Sfîntului Serafim de Sarov, citind dimineața, înainte de a merge la biserică, un fragment din viața Sfîntului Serafim (2 ianuarie 2013), mi-am amintit de întîlnirea mea cu Părintele Paisie Olaru, pe cînd acesta era sus la Schitul Sihla – se întîmpla în toamna anului 1979. Atunci cînd am intrat în chilia lui, în jurul său era o pace atît de adîncă, încît pur și simplu m-am simțit copleșit. Chipul blînd și smerit al Părintelui Paisie m-a marcat, m-a mișcat și mi-am dat seama că sunt în prezența harului Duhului Sfînt. Peste ani aveam să-mi aduc aminte cu bucurie acest moment al întîlnirii cu Părintele Paisie, cu bunătatea și cu blîndețea lui, cu dragostea lui fără margini.

Un alt părinte cu chipul blînd și smerit a fost Părintele Arhim. Sofian Boghiu, pe care l-am avut duhovnic în timpul anilor de facultate, din anul

1985 pînă în anul 1989. Și după aceea l-am mai cercetat, iar după trecerea la Domnul a Părintelui Stareț Iachint l-am mai cercetat și ca Stareț al Putnei.

Părintele Cleopa Ilie, prin verticalitatea și demnitatea pe care le avea, dar totodată și prin bunătatea sa, prin cuvîntul răspicat pe care l-a avut din adînc, venit de la Părinți, din lucrarea lăuntrică pe care o avea, dobîndise o anumită clarviziune a lucrurilor. Pe lîngă acești părinți, nu în ultimul rînd, ci pentru că este ultimul care a trecut la Domnul, Părintele Arsenie Papacioc, cel care a dat și mai multă frumusețe vieții duhovnicești. El a fost acela care a pus accentul mai mult pe trăirea prezenței lui Dumnezeu.

Lor li se adaugă, desigur, Părintele Arhim. Iachint Unciuleac, care mi-a fost stareț și care m-a primit în Mănăstire la 12 august 1989, după toată rînduiala călugărească, spovedindu-mă în același moment cînd am ajuns și a doua zi împărtășindu-mă. Atunci mi-a spus doar atît: „Frate Mihai, la drumul acesta plecăm doar cu Hristos și cu Hristos călătorim”. El a avut un cuvînt de spus și în anul 1992, cînd IPS Părinte Arhiepiscop Pimen mi-a încredințat ascultarea de Stareț. Părintele Iachint mi-a fost povățuitor și duhovnic pînă la cea din urmă suflare a sa. Dacă ceilalți părinți au avut blîndețe, verticalitate, demnitate, Părintele Iachint s-a remarcat ca Stareț printr-o răbdare fără margini.

Totodată, Starețul Iachint Unciuleac a rămas în istoria Mănăstirii Putna și a Bisericii din Moldova ca un îndrumător de obște harnic, bun chivernisitor al bunurilor mănăstirii, încît chinovia putneană a îmbrăcat haină nouă în timpul stărețirii sale. La această vrednică realizare au contribuit mai mulți ctitori. În primul rînd, prin rînduiala lui Dumnezeu, Mitropolitul de atunci al Moldovei, Teoctist, a rînduit din vistieria Mitropoliei fonduri trebuincioase pentru reconstruirea palatului ștefanian pe vechiul amplasament. Șantierul de la Mănăstirea Putna a fost vizitat de zeci de ori de ierarhul care și-a înscris numele alături de marii și slăviții ctitori ai acestei mănăstiri. Ținutul Sucevei nu are astăzi o construcție mai frumoasă ca aceasta. Numele Starețului Iachint a fost dăltuit pe pisanie alături de numele Mitropolitului ctitor, Teoctist, intrînd așadar în șirul celor care au vegheat la înfrumusețarea acestei mănăstiri cu rezonanțe profunde ca și ale clopotului de argint curat, în istoria Moldovei. Pe de altă parte, pentru a păstra adevărul istoric, trebuie să amintim

că Starețul Iachint Unciuleac a fost permanent ajutat de cîțiva călugări din obștea pe care o conducea. Arhimandritul Teodor Pavlo (Tudor), responsabil cu lucrările de construcție, ostenitor neobosit pe șantierul palatului ștefanian, apoi eclesiarhul mănăstirii, Părintele Calinic Dumitriu, care răspundea de biserică, de muzeu (unde a funcționat ca ghid împreună cu monahul Constantin Chirilă), Părintele Sebastian economul, Părintele Chesarie duhovnicul, Părintele Teofilact, secretarul și alții. Împreună cu acești părinți a sporit lucrarea Starețului Iachint. Ei toți au fost martori la osteneala părintelui Iachint, ei înșiși trudind alături de el pentru înfrumusețarea mănăstirii. Cei care încă condamnă ierarhia Bisericii noastre, să meargă la Mănăstirea Putna și să vadă cît a lucrat Patriarhul Teoctist (pe atunci mitropolit) în cei mai grei ani ai regimului comunist, ostil Bisericii. Realizările din acele vremuri de la Mănăstirea Putna au fost o biruință într-o vreme de mare restriște.

Prin urmare, pe toți acești părinți a rînduit bunul Dumnezeu să-i întîlnesc în viață și chipul lor blînd mi-a adus aminte de Părinții Patericului, de părinții de altădată. Astăzi, cînd ei au plecat și parcă nu mai avem îndrumători, povățuitori, ne aducem aminte de ei cu recunoștință și cu mulțumire că ni i-a dat Preabunul Dumnezeu măcar ca să-i vedem, să-i cunoaștem. Iar vederea și cunoașterea lor ne pun în legătură cu Părintele Ceresc, căci sunt convins că ei dincolo se roagă pentru noi, mijlocesc pentru noi, ca și noi să putem depăși ispitele și încercările acestei vieți, căci fără de ispite și încercări suntem uitați de Dumnezeu.

Desigur, au avut o influență și profesorii din seminar. Cu drag îmi amintesc de Părintele Profesor Mihai Vizitiu, de Părintele Profesor Hanibal Panțîru de la Seminarul de la Mănăstirea Neamț, de Părintele Constantin Cojocaru de la Lunca, de Părintele Constantin localitatea Mosor, care, prin verticalitatea lor, prin demnitatea lor, prin dorința lor de a ne forma pe noi buni slujitori ai Bisericii, au așezat în lăuntru nostru acea dorință de a-L sluji cu adevărat pe Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

Că m-am ridicat sau nu m-am ridicat în înălțimea lor, aceasta nu-mi este dat mie să judec. Eu constat, și vă spun sincer, răspicat, că nu m-am ridicat la înălțimea acestor părinți pe care i-am cunoscut. Ei rămîn modelele pe care le-am avut și pe care le am și acum pentru viața mea

duhovnicească. Mă străduiesc să le ating. Mă străduiesc să ating aceste modele, căci altfel, dacă nu tindem mereu spre Dumnezeu, pentru a ajunge modelele pe care le avem în viață, ne plafonăm.

– *Preacuvioase Părinte Stareț, ce gust are viața petrecută între zidurile unei mănăstiri? În cazul sfinției voastre, Putna?*

– Probabil mă întrebați ca stareț, pentru că cea mai mare parte a vieții mele din monahism am petrecut-o ca stareț. Aș zice că viața în mănăstire pentru mine a fost grijă și purtare de grijă față de ceea ce Dumnezeu mi-a dat, față de moștenirea primită, căci am primit o moștenire culturală, spirituală, un simțămînt patriotic, dorința înaintașilor de a păstra și de a da celor care vin după noi făgașul, linia pe care ei trebuie să meargă. Cred că acesta este cuvîntul: o părintească purtare de grijă, aceasta m-a frămîntat și mă frămîntă întotdeauna; m-a frămîntat de la început cum să fac pentru a fi bine înaintea lui Dumnezeu atît obștea mică a acestei mănăstiri, cît și obștea mare a Mănăstirii Putna, și aici îi includ pe toți aceia care vin și își pleacă genunchii la mormîntul Măriei Sale și în fața icoanei Maicii Domnului făcătoare de minuni. Cum să-i îndrum, cum să-i primesc și să le dau cuvînt care zidește, cuvînt care vine de la Dumnezeu, cuvînt care vine de la Părinți, să le insuflu dragostea de neam și de țară, dragostea față de valorile noastre creștine, față de tot ceea ce este bun și sfințit.

– *Ca stareț, care ar fi răspunsul la întrebarea cum se formează un monah? Părintele Cleopa Ilie mărturisea, privind lucrările bisericii celei mari de la Mănăstirea Sihăstria, că mai ușor se construiește o biserică de zid decît se formează un monah. Unde sunt dificultățile?*

– Dificultățile cele mari în formarea unui monah se întîlnesc la noi, stareții. Pentru că noi, stareții, nu avem răbdarea necesară, răbdarea și discernămîntul de care este atîta nevoie în ziua de astăzi. Pentru formarea unui monah, mai întîi de toate avem nevoie de stareți răbdători, cu discernămînt duhovnicesc, prin care monahul să cunoască firea lucrurilor. Dacă un stareț întrunește aceste condiții, atunci ușor îl poate forma pe un călugăr. Dar dacă el nu are răbdare cu ucenicul și dacă la ucenic nu este ascultare deplină și tăierea vocii, atunci este greu. De aceea a spus Părintele Ilie Cleopa că mai ușor construiești o biserică, o catedrală, decît să formezi un monah. Tocmai pentru că aici este de

lucru cu partea spirituală, cu sufletul omului pe care trebuie să-l formezi. A forma pe cineva nu este un lucru la îndemîna oricui. Sunt puțini secerători, secerișul este mult, dar puțini sunt secerătorii, spune Mîntuitorul nostru Iisus Hristos. Ei bine, în secerători îi văd pe acei părinți, pe acei clerici care cunosc firea lucrurilor, acei părinți harismatici, adică purtători de duh, care au înlăuntrul lor Duhul Sfînt și care lucrează așa cum le dictează El – ca să ne amintim de Sfîntul Serafim, pe care îl pomenim astăzi. De aceea, cînd un ucenic merge să ia cuvînt de la părintele său, este bine ca înainte să se roage, cum spunea frumos părintele Rafail Noica: „Doamne, dă-i cuvînt părintelui meu și deschide-mi inima ca să primesc cuvîntul lui ca de la Tine”. Ei bine, cînd este această lucrare frumoasă atît în interiorul ucenicului, cît și în interiorul starețului, atunci este ușor de format un călugăr. Dar dacă nu este răbdare și clarviziune din partea starețului, și dacă nu este ascultare deplină și alergare la țintă din partea ucenicului, atunci apar dificultăți.

– *Eu am mai întrebat și pe alți Părinți, Profesori și Ierarhi, aici și acum vă întreb și pe Cuvioșia Voastră: cum pot rosti rugăciunea minții mirenii? Toți Părinții Bisericii îndeamnă ca această rugăciune să se practice sub îndrumarea duhovnicului. Dacă nici duhovnicul nu cunoaște acest meșteșug, ce este de făcut?*

– Rugăciunea lui Iisus este bine să o spunem cu toții, dar să nu o lucrăm cu scopul de a dobîndi rugăciunea neîncetată, ci scopul rugăciunii trebuie să fie unul singur: iertarea păcatelor și preamărirea numelui lui Dumnezeu. Dacă eu rostesc rugăciunea lui Iisus, să o fac în chip smerit, să pun accentul pe păcătoșenia mea cînd cer „miluiește-mă pe mine, păcătosul”, și cînd am zis lucrul acesta să cred că eu sunt cel mai păcătos. Frumos cugeta Părintele Sofian Boghiu, cînd era torturat în temniță de potrivnicii lui, de potrivnicii adevărului: „Aceștia se comportă astfel din cauza păcatelor mele. Eu, cu păcatele mele, îi influențez negativ pe ei și ei se comportă așa din cauza păcatelor mele”. Aceasta este cugetarea cea mai smerită. Smerita cugetare, așa cum ne învață Părinții și cum ne putem da bine seama, este un dar de la Dumnezeu pe care omul îl dobîndește în lupta sa pentru a căpăta smerenia. Omul trebuie să se lupte să cîștige smerenia; pe ea o cerem și în rugăciunea de dimineață, în care găsim cererea pentru ceasurile zilei: „Doamne, dă-mi smerenie, ascultare, blîndețe...”. Dacă-I cerem

lui Dumnezeu sincer, Dumnezeu ne dă, și când dă, nu mai ia înapoi. Numai că noi nu știm să păstrăm. Rugăciunea să o rostim cu toții, dar numai cu scopul de a obține iertarea păcatelor și de a slăvi numele lui Dumnezeu. Pentru că Iisus Hristos Domnul a spus că vor veni ispite și încercări, dar și că tot cel ce va chema numele Domnului se va mîntui. Chemînd numele Lui, așa ne vom mîntui.

Dacă nu găsești un preot ca să te îndrume, dacă nu ai găsit încă un povățuitor, mai caută-l. Sunt convins că Dumnezeu ți-l va scoate în cale. Dacă omul Îl caută sincer pe Dumnezeu, Dumnezeu îi dă instrumentele prin care el să se formeze și să se așeze în mîngîierea Dumnezeului celui Preasfînt. Pentru că mîna lui Dumnezeu este deschisă spre cel care tinde către El. Mîna lui Dumnezeu este deschisă și brațele Lui îmbrățișează pe oricine se predă Lui, și Dumnezeu îi va da și duhovnic, și părinte, și îndrumător, și tot ceea ce are nevoie. Cu o singură condiție: să caute sincer, și nu iscoditor.

– *Părinte Arhimandrit, pe ce anume se întemeiază relația părinte – fiu duhovnicesc?*

– Pe răbdare și pe discernămînt din partea părintelui, și pe ascultare și sinceritate din partea fiului. Aș adăuga, pentru fiul duhovnicesc, și statornicie. Statornicia este necesară pentru toți: și pentru părinți, și pentru fiul duhovnicesc. Statornicia în bine; nu astăzi să vrei binele, iar mâine să vrei răul. Părintele stareț Iachint avea o vorbă: să rămii constant, vertical, demn în statura pe care o ai. Fiecare dintre noi are o chemare și în chemarea aceasta să te așezi și să lucrezi, căci Dumnezeu a avut un gînd și are o lucrare de îndeplinit cu fiecare dintre noi. Nu ne-am născut întâmplător, nu ne-am născut oricum în lumea aceasta, numai dintr-o întîlnire pătimașă dintre tată și mamă, ci Dumnezeu a fost acela care a dat sufletul. Când a dat sufletul, Dumnezeu a avut un gînd și apoi are o lucrare de îndeplinit în lume cu acel suflet. Eu trebuie să fiu conștient de această lucrare a lui Dumnezeu. De fapt, nu e nimic altceva decît împlinirea cuvîntului din *Tatăl nostru*: „Facă-se voia Ta”. „Fie voia Ta, Doamne, întru mine”. Când m-am pus la dispoziția lui Dumnezeu, m-am așezat în palma lui Dumnezeu, iar El lucrează și astfel eu mă așez în lucrarea lui Dumnezeu, mă așez acolo unde trebuie să fiu, acolo unde am fost chemat să-mi găsesc scopul, menirea mea, talantul, și atunci este bine.

– *Preacuvioase Părinte Stareț, revenind și insistînd puțin la primele noastre întrebări, dacă*

ați face o radiografie a sufletului românului la ora aceasta, cum l-ați surprinde?

– Este greu de spus, fiindcă trebuie să nu criticăm, să nu vorbim de rău, dar să ne vedem adevărata față. Avem și români buni, români care-și iubesc valorile, români care sunt conștienți că neamul și țara parcă se clatină și nu mai stau pe pilonii cei tari ai credinței, pe adevăr, pe dreptate și pe muncă. Cred că dacă acești piloni tari stau la temelia societății și dacă ne cunoaștem istoria, atunci neamul stă bine. Și românul se așază în valorile lui. Dar dacă lipsesc acești piloni, dacă punem în locul adevărului minciuna, în loc de interesul național punem interesul de grup și de buzunar, și în loc de muncă umblăm cu viclenii și pe lîngă toate acestea uităm de istoria neamului, de strămoșii noștri, de modelele mari pe care le-am avut, atunci vom avea parte numai de rău, atunci vom fi mereu pe muchie de cuțit și la margine de prăpastie.

Părintele Sofian spunea că omul are demnitate și este unitate în interiorul lui, între cuvînt și faptă, afit timp cît este unitate între minte și inimă. Dacă nu vom reuși să facem unitate între minte și inimă, adică ce gîndim să și facem, și aceasta numai în Dumnezeu și numai cu Iisus Hristos, nu ne putem numi oameni. Oameni cu adevărat. Nu ești om dacă nu-L ai pe Iisus Hristos cu tine. „Dacă nu trăiește înlăuntrul tău Hristos, nu poți înțelege corect lucrurile în viață. Inima să-ți bată cu Hristos, să-L respiri pe Hristos! Numai atunci ești om adevărat”, spune părintele Sofronie Saharov. Nădăjduim, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca românul, cel de azi, dar și cel de mâine, să se așeze în propria matcă și să vadă că fără aceste valori nu poți merge mai departe nici ca neam, nici ca țară. Nădăjduim, privind la strămoși și avînd valorile acestea, că vom viețui ca neam și ca țară așa cum se cuvine. Căci un neam dăinuiește numai prin cunoașterea rădăcinilor și prin urmarea modelelor bune. Fără această cunoaștere este greu să mergem mai departe.

– *Preacuvioase Părinte Melchisedec, vă mulțumim din suflet pentru tot!...*

– Să aveți parte de multă binecuvîntare și sporită bucurie!...

Interviu realizat de **Stelian GOMBOȘ**